

μέσα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σκοτει-
νὸν, ἀλλὰ σὺ σὺν σου. Θ11*
ἀλλὰ μὲ τὴ νύκτα μας ἐνομέ-
αντον πόλημα...

αποστολές αναδείξει εκείνη. 'Οχι, θέλεις πιστεύω. Μά εγώ είς άγανά. Σάν τραβήξω τό άγανά... Νά, αυτήν την στιγμή που είς τό σπρίνγκ μέσα είς τās άγνάδας μου, νομίζω τό είμαι μία πανευτυχής και μία πανευθάλη μου. Δέν με πιστεύεις; 'Οχι! όλιγοτερος. 'Αλλά... έ, πρώτό αυτήν την στιγμή, οδότερος άλλοτε έπραξα είς την ζωήν μου, δίδει οδότερος άλλοτε ήγάτης ήγάτης... 'Όλοι, όσους έχει ή ήγάτης είς την άγνάδα μου, ήσαν έασταί τόίς στιγμής. 'Ερασταί ήπαυθώσαντες άρεσά ήνα ήπαυθώσαντες μου και ήν φίλημά μου. 'Αλλ' ό ήγαυακισμός μου έκείνη ήσαν ψυχροί και τό φίλημά ήν μου παγερό. Μά τώρα... 'Οχι Κουράβ! 'Αλλά δέν αωσθήσεται ίου- ήπαυθώσαντες, ότε ή Μαρία ή ήγαυατία ήταν ένα άγνάλη ψυχρόν, αιατίς, έαυθώσαντες, χωρίς ζωήν και χωρίς ψυχήν και είς αυτό τό άγνά- λη σου ένευρήσεται ήνών, ένευρήσεται ψυχήν, αίσθημα, νεότης, ύπαρξις... Μό έχάρισες χύδς την ζωήν, έτα άπλάς διά τά ήώση έν τή κτηνωδία έν τή αναίσθησία, εν τή έορδοσμένη άταρεία... ή την όποιαν με περιέβαλλον τής άσκαρς μου εί έυαυθώσας, αλλά διά τά αίσθανθω και έγώ, ν' άγανάθω, να ένοήσω παλινός είς την καρδίαν μου και οικίσματα είς την ψυχήν μου. Καί από τής στιγμής έκείνης άνεγεννήθη, Κοσμά. Νεκρά ήμην, και άνέζη- λον αναίσθητος ήμουν και ήσθάνθη άνέγερστος ήμην και άν- άσθη. Ψεύδωμαι λέγεις; 'Εστω, ψεύδωμαι. 'Αλλ' όίς πιστεύεις αυτήν την στιγμήν, έν θά τό πιστεύω... ούσιον.

—Διάτι; άπελάτισμας να έωσθής έκείνος.

—Αίτέ άθιμον, Κοσμά, ή ήγαυατία θα έδωσεται μαζών

ήτης 'Αλεξανδρείας...

[illegible]